

பெரியவர் கல்வி

சௌபாக்கிய வெளியீடு

பேராசிரியை லட்சுமியம்மாள்.

மாதர் நலவிலாகா

அரசாங்க மாளிகை

மவுண்டு ரோடு

சென்னை -

அரை அணு

பெரியவர் கல்வி

பீடிகை

வித்யாவதி வீட்டில் சில சிநேகிதிகள் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுதந்தரம் பெற்ற நாட்டில் எல்லாரும் ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றித் தர்க்கம் நடந்தது. “காதுல் அடிபடாத பாஷையைக் கற்றுக்கொள்வது சற்றுச் சிரமம்தான். என் தமக்கை குழந்தைகள் டெல்லியிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். சரமாரியாய் ஹிந்தியில் பேசுகிறார்கள். என் ஹிந்தியைக் கேட்டு அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்” என்று ஷலிதா சொன்னாள்.

“புதிதாக ஒரு பாஷை கற்றுக்கொள்வது சிலருக்கு லகுவாய் இருக்கிறது. வாரப் பத்திரிகைகளில் வரும் பாடங்களைப் படித்தே என் தங்கை நன்றாய் ஹிந்தி கற்றுக்கொண்டாள்” என்று கமலா பெருமையாய்ச் சொன்னாள்.

“பத்திரிகைகளில் என் தமிழ்ப் பாடங்கள் பிரசுரிக்கக் கூடாது?” என்று வித்யா கேட்டாள். “தூங்கிக்கொண்டிருந்தாயா, வித்யா? சொப்பனத்திலிருந்து விழித்தாயா? நாங்கள் எல்லாரும் ஹிந்தி கற்றுக்கொள்வதைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். தமிழில் ‘அணில், ஆடு’ என்று படித்து வெகு நாளாய்விட்டதே! இப்போது ‘லட்கா, லட்கி’ அல்லவோ படிக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும்?” என்று கமலா சிரித்தாள். “நீங்கெல்லாரும் படித்தவர்கள்—மேலும் புது பாஷையாக, ஹிந்தி படிக்கலாமா, ஸமஸ்கிருதம் படிக்கலாமா, பிரென்சு கற்றுக்கொண்டால் பிரயோசனமுண்டா, என்று யோசனை செய்கிறீர்கள். நம் நாட்டில் தாய் பாஷையில் எழுத்தறியாதவர்கள் எத்தனை பெயர்கள் இருக்கிறார்கள்! தமிழர் தமிழ் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ள, இந்த மாதிரிப் பாடங்கள் உபயோகப்படலாமே என்று நினைத்தேன்” என்றாள் வித்யா.

கமலா கலகலவென்று சிரித்தாள். “கொக்கின் தலையில் வெண்ணையை வைத்துப் பிடிக்கலாமே என்ற யுக்திபோலத்தான் இதுவும்—எழுத்தறியாதவர்கள் பத்திரிகையை ஏன் வாங்கப் போகிறார்கள்? இந்தப் பாடங்களை, எப்படிப் படிப்பார்கள்?”

வித்யா சொல்வது சரிதான் என்று லலிதா வியாக்யானம் செய்யத் தொடங்கினாள். “படிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்குப் பத்திரிகைகள் வாங்கிப் படிப்பதில் அதிக ஆசை இருக்கிறது. பிறருக்குப் படிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கும் ஆர்வத்தை அவர்களுக்கு உண்டாக்கி, அதற்கேற்ற பாடங்களையும் பிரசுரித்தால், ஏன் பிரயோசனம் ஏற்படாது? ‘ஒவ்வொருவரும் ஒருவருக்கேனும் படிப்புக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும்’ என்ற நியதி இவ்விதம் அமுலுக்கு வரலாம். தவிரவும் புஸ்தகங்களைப் படிப்பவரும், பிரசுங்கங்களைக் கேட்பவரும் சிலரே; லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் பத்திரிகைகளைப் படிக்கிறார்கள். எளியவரும், நாட்டுப்புறத்தாரும் கூடப் படிக்கத் தெரிந்தால் பத்திரிகைகளை வாங்கிப் படிக்கிறார்கள். பத்திரிகைகள் மூலமாக ஹிந்திப் பிரசாரம் செய்வது போல எழுத்தறியாமையைப் போக்கவும் பிரசாரம் செய்வது நல்லதுதான்.”

லலிதா தன்னுடன் ஒத்துப் பேசியது வித்யாவுக்கு வெகு உற்சாகமளித்தது.

“டாக்டர் லாபாக் அன்று பேசியது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவர் நம்மைப்போன்ற சாதாரணப் படிப்புள்ள பெண்களைப் பார்த்துத்தான் சொன்னார்.”

“இங்கு நாம் கூடியிருப்பது எழுத்தறியாமையை ஒழிப்பதற்காகத்தான். இத்தனை பெண்கள் இங்கு வந்திருப்பதைக் காண எனக்கு நம்பிக்கையும் மகிழ்ச்சியும் பெருகுகின்றன. பெண்கள் மனம் வைத்தால் சாதிக்கக்கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. உங்களிடையே அதிகம் படித்தவர்கள், மேதாவிகள் செய்யவேண்டிய காரியம் இதுவென்று நினைத்து நீங்கள் சும்மா இருந்து விடாதேயுங்கள். பெண்களே பெண்களுடைய எழுத்தறியாமையைப் போக்கவேண்டும்’ என்று அவர் ஒரு கிளர்ச்சியோடு பேசினார்.”

இதற்குள் கமலா குறுக்கிட்டு “எனக்கு லாபாக் முறை சரியாய் விளங்கவேயில்லை, குழந்தைப் பருவத்தில் நாம் படித்தமாதிரி ஒரு பாலசிகைையை வைத்துக்கொண்டு சொல்லிக்கொடுப்பது தான் லகுவாயிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. பசுவின் கொம்பைப் போல இருக்கும் ‘ப’ தச்சன் செதுக்குவதுபோல இருக்கும் ‘த’ என்று எழுத்துக்கும் படத்துக்கும் பொருத்தம் கண்டு பிடித்துச் சொல்லிக் கொடுப்பது சாத்தியமில்லை என்றே தோன்றுகிறது” என்றாள்.

வித்யா பதில் சொன்னாள்.—“நாம் படித்தபோதும் படத்தைப் பார்த்துத்தான் எழுத்தை ஊகித்துக்கொண்டோம். படம் பம்பர்மானால், அதன் அடியிலுள்ள எழுத்து ‘ப’; டமாரமானால், அடி எழுத்து ‘ட’ என்று. எழுத்தின் வடிவு மறந்து விடும்; படம் மறக்காது. கிருத்திகை நகஷத்திரத்தின் வடிவைப் பார்த்து அதற்குத் ‘தேள்’ என்று முன் காலத்து ஜனங்கள் பெயர் வைக்கவில்லையா? படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு, எழுத்தறிவு, சட்டென்று ஏற்படுத்துவதற்காக உள்ள சுருக்கு முறைகளில் இதுவும் ஒன்று. ‘ப, பா, பி, பீ’ என்று பாடுவோம்’ என்று பாடுவதும் இதற்காகத்தான். லாபாக் முறைகளைச் சரியானபடி கையாளுவதற்கு உபாத்தியாயினிக்குப் பயிற்சி வேண்டும்; அந்த முறைகளால் நல்ல பயன் உண்டு; எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள்; நானும் டார்த்திருக்கிறேன்.”

“இந்தப் பயனை நீ எப்படிக்க கண்டாய்?” என்று லலிதா கேட்டாள்.

“எங்கள் வீட்டுத் தாயிக்கு நான் 15 நாளில் படிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தேன்” என்று வித்யா சற்று லஜை கலந்த பெருமையுடன் சொன்னாள். “முழுவதும் லாபாக் முறை இல்லை. ஆனால் அவற்றைக் கூடியமட்டில் அனுசரித்தேன்”. இதன்பின் மற்றவர்கள் அவளைத் தூண்டிக் கேட்கவே, வித்யா அவர்களுக்குத் தன் பாட அட்டைகளை எடுத்துக் காட்டினாள்; தன் குறிப்புகளையும் காட்டினாள்.

“இவற்றைத்தான் ஒரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பேன்,” என்று லலிதா கூறினாள்.

“இதில் எத்தனையோ குறைகள். படித்துப் பயிற்சி உள்ளவர்கள் பத்திரிகைகளுக்கு எழுத வேண்டும்.” என்று வித்யா ஆசேஷித்தாள்.

“அனுப்பேன். பிரசுரிக்கத் தக்கதில்லாவிட்டால் தானே திரும்பி வந்துவிடுகிறது. பிரசுரித்தால், அதைப் பார்த்து இன்னும் நன்றாக வேறு யாரேனும் எழுதுவார்கள். அதுவும் நல்லதுதானே” என்று லலிதா சொன்னாள்.

வித்யா அதை ஒப்புக்கொண்டு “எந்தப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புவது? சௌபாக்யத்துக்கு அனுப்பிப் பார்க்கலாமா” என்று கேட்டாள். “சௌபாக்யத்துக்கே அனுப்பிப் பார்” என்று சிநேகிதிகள் அவளை உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

உபாத்தியாயினிக்கு வேண்டிய சாதனங்கள்—முக்கியமானவை.

- * $\left\{ \begin{array}{l} (1) \text{ லாபாக் அரிச்சுவடி (chart).} \\ (2) \text{ லாபாக் வாசக புத்தகங்கள் (Readers I \& II).} \end{array} \right.$

அல்லது

- † (3) தமிழ்ப்படி (Readers I. & II).
(4) ஸ்லேட், பலப்பம், காகிதம், வர்ணப் பென்ஸில்.

உபயோகப்படத்தக்கன.

- (1) கரும்பலகை (Black-Board), சாக்குத் துண்டுகள்.
(2) அட்டைத்தாள் துண்டுகள்.
(3) நோட்டு புஸ்தகங்கள்.

*கிடைக்குமிடம்.—C.L.S. Bookshop, G.T., Madras.

† South Indian Adult Education Society, Armenian Street, Madras.

உபாத்தியாயினி கையாளவேண்டிய விதிகள் :—

முறைகள்.

(1) பெரியவருக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதில் சிநேக பாவம் அதிமுக்கியமாகும். எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்களின் கூச்சத்தைப் போக்கி, அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவது அத்தியாவசியம். படிப்புக்கு முடிவில்லை. எவ்வளவு படித்தவர்களும், எந்த வயதிலும் புதிதாக ஒரு பாஷையைக் கற்கத் தொடங்கலாம். ஆனால் தாய் பாஷையில் எழுத்தறியாதவர்கள்; அந்தக் குறையை உணர்ந்தால் வெட்கப்படுவார்கள்; உணராவிட்டால் அசட்டையாய் படிப்பில் விருப்பமில்லாமல் இருப்பார்கள். தம்மைத்தாமே என்னமாக நினைக்காமலும், விருப்பத்துடனும், அவர்கள் படிக்கும்படித் தூண்டவேண்டும். எளியவர், பணக்காரர், படிக்காதவர், படித்தவர் என்ற வித்தியாசத்தால் கற்றுக் கொள்பவருக்கும், கற்றுக்கொடுப்பவருக்கும் இடையில் சங்கோஜ உணர்ச்சி ஏற்பட்டால், படிப்பு விருத்தியடையாது. இதைத் தடுக்க சிநேக பாவம் வேண்டும். அந்த மனப்பான்மை சரியாய்த் தோன்ற உண்மையான அன்பும், சிரத்தையும் வேண்டும்.

(2) இந்தப்படிப்பு எளிதாயும், சீக்கிரத்தில் முடிவதாயும் இருக்கவேண்டும். தாய் பாஷை தமிழாயுள்ளவர்களுக்குச் சாதாரணமாய் முப்பது பாடங்களுக்குள் படிப்பு முடிவுபெறும். இன்னும் சுருக்குவதற்குள், வழிகளையும் கையாளவேண்டும். படிப்பு வீண்போகாமலிருக்க மூன்று விதிகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

முதலாவது.—ஆயத்த விதி. அதாவது கற்றுக்கொள்பவருக்குப் பாடத்தில் சிரத்தை யிருக்கவேண்டும். படிப்பது எளிதில் முடிந்து பயன்தரக்கூடியது என்ற நம்பிக்கை, தன்னம்பிக்கை, உபாத்தியாயினியிடம் நம்பிக்கை, இவைகளே சிரத்தைக்கு (ஆயத்தத்துக்கு)க் காரணமானவை.

இரண்டாவது.—பயிற்சி விதி, அதாவது ஒரு முறை கற்றதைப் பன்முறை பயின்றாலொழிய கற்றது நிலைக்காது. அலுப்புத் தோன்றாமல் பயிற்சி ஏற்பட உபாத்தியாயினி பல உபாயங்களைக்

கையாளவேண்டும்; பழைய பாடத்துக்குப் புது மெருகிட வேண்டும்.

மூன்றாவது.—பலன் காணும் விதி. இதைச் சந்துஷ்டி விதி என்றும் சொல்வதுண்டு. கல்வியால் மனம் ஒரு பலனைக் கண்டாலொழிய, அக்கல்வியில் ஊக்கம் தோன்றாது; அந்தப் படிப்பு உருப்படாது. பள்ளிக்கூடங்களில் பரீட்சைகளால் மாணக்கார்படும் கஷ்டம் கொஞ்சமில்லை; எனினும் பரீட்சையில் பலனை, அதாவது நல்ல மார்க்குகளை, எதிர் நோக்கியே அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கிறார்கள். பெரியவர்கள் மார்க்குகளை விரும்பமாட்டார்கள். எனினும் அவர்களுக்கும் புகழரை, பரிசுகள் முதலிய வற்றால் அடிக்கடிச் சந்துஷ்டி உண்டாகச் செய்யவேண்டும். ‘படித்துப் பயனென்ன?’ என்ற கேள்விக்கு ஏற்ற விடை இல்லாததால், நாட்டில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர் எழுத்தறியாமல் இருக்கிறார்கள்.

(3) சொல்லின் ஒலி வடிவத்தை அறிந்துகொள்வதே பர்ஷை தெரிவது; அதன் வரி வடிவத்தை அறிந்து கொள்வதே எழுத்துப் படிக்கத் தெரிந்துகொள்வது. குழந்தைகளுக்குப் பாஷைப் பயிற்சி ஆரம்பத்தில் பாடங்களைக் காட்டி, இரண்டு, மூன்று எழுத்துகள் சேர்ந்த வார்த்தைகளைக் கற்பிப்பதே சரியான முறை. ஏனெனில், நாம் பேசும்பொழுது, தனி எழுத்துக்களை வார்த்தைகளாக அதிகம் உபயோகிப்பதில்லை. ஆனால் பெரியவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கும்போது எழுத்துக்களிலிருந்தே பாடத்தைத் தொடங்கலாம். எளிதாக வரையக்கூடிய எழுத்துக்களையும், எளிய வார்த்தைகள் அமைக்க உதவும் எழுத்துக்களையும் முதலில் கற்பிக்கவேண்டும். இவை மூலமாக இரண்டு, மூன்று பாடங்களில் எழுதுவது, படிப்பது, இவற்றின் இரகசியத்தைக் கற்றுக் கொடுத்துவிடலாம். பிறகு பல முறையிலும், பயிற்சியும், சந்துஷ்டியும் உண்டாகச் செய்து, குழந்தைகள் இரண்டு வருஷத்தில் கற்கும் படிப்பைப் பெரியவர் ஒரு மாதத்தில் முடித்துவிடவேண்டும். இதுவே “முதல் படி”. “இரண்டாவது படி”, பேச்சுப் பாஷைக்கும், புஸ்தகப் பாஷைக்கும் உள்ள சில வித்தியாசங்களைக் காட்டி, எடுத்த புஸ்தகத்தைப் படிக்கும் தேர்ச்சி பெறச் செய்வது.

முதல்நாள் பாடம்

பாடம்—

ப, பா, பி, பீ

ட, டா, டி, டீ

ப, பா, பி, பீ, பு, பூ

ட, டா, டி, டீ, டு, டூ

குறிப்புகள்—

லாபாக் சார்ட்டில் பசுப் படத்தைக் காட்டவும். முதலிலேயே, காட்டப்போவது 'பசு'வின் படம் என்று சொல்லவும். 'பசு' என்பதன்றி, 'மாடு' என்ற சொல்லை முதலில் நினைப்பதற்கு இடம் தரக்கூடாது. பசு, ப—சு (வாயாற் சொல்லுதல்).

ப — ()—பசுவின் கொம்புகள் போல் அமைந்துள்ள

ப-இதுவே 'ப'. இவ்விதமாக 'ப' என்னும் வரி வடிவம் 'ப' என்னும் ஒலி உள்ளது என்று தெரிவதே 'படிப்பு'.

பாடத் தெரிந்தவர்கள் 'ப, பா, பி, பீ' என்று பாடுவோம்' என்ற பாட்டையும் கற்பிக்கலாம்.

ப, பா, பி, பீ, ட, டா, டி, டீ என்று 8 எழுத்துக்களையும் 15—30 நிமிஷத்தில கற்றுக் கொடுக்கலாம். பிறகு 'பயிற்சி' கொடுக்கவேண்டும். சிலர் முதல் நாளே மேலும் கற்றுக்கொள்வார்கள். வேறு சிலர் எழுத்தின் தன்மை அறியாமல் திகைத்து இரண்டு மூன்று எழுத்துக்களே கற்றுக்கொள்வார்கள். சாதாரணமாய், 12 எழுத்துக்கள் கற்றுக்கொடுப்பது உசிதம். படிப்பவளின் பெயர் "காமாட்சி, கனகரத்னம்" என்றிராமல். "பாப்பு, தாயி" என்றிருந்தால், அந்தப் பெயரையும் எழுதக் கற்றுக்கொடுக்கலாம். பாடம் முடிவதற்குள் அன்று கற்ற எழுத்துக்களின் கோவையை மனப்பாடம் செய்ய வைக்கவேண்டும். பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் கற்றுக்கொண்ட

பெண்ணிடம், எழுத்துக்கள் உள்ள காசிதத் துண்டுகளைக் கொடுத்தனுப்பலாம்; அல்லது ஒரு நோட்புத்தகத்தில் அவைகளை எழுதிக் கொடுக்கலாம்.

நோட்டில் எழுதியிருக்கும் பயிற்சிப் பாடங்களாவன :—

(1) ப, பா, பி, பீ, பு, பூ

(2) ட, டா, டி, டீ, டு, டூ

ப டி

பி டி

பூ

இவைகளைப் படிக்கவும் எழுதவும் திரும்பத் திரும்ப அவனைப் பழகச் செய்து உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். எழுத்துக்களைக் கோலமாவினால் போடவும் தரைமேல் மாக்கல்லினால் கீறி எழுதவும் கற்பிக்கலாம்.

லாபாக் அரிச்சுவடி

(1) ப, பா, பி, பீ, பு, பூ, பெ, பே, பொ, போ, பை, பௌ, ப்

(2) ட, டா, டி, டீ, டு, டூ, டெ, டே, டொ, டோ, டை, டௌ, ட்

(3) ச, சா, சி, சீ, சு, சூ, செ, சே, சொ, சோ, சை, சௌ, ச்

(4) க, — — — — — — — — — —

(5) த, — — — — — — — — — —

(6) ந, — — — — — — — — — —

பாடங்கள் :—

லாபர்க் அரிச்சுவடியிலும், புஸ்தகத்திலும் வரும் எழுத்துக் களைக் கற்பிக்கவும். (இதுவரை ப-----பூ, ட-----டு வரை படித்தால் பல சொற்களும் படிக்க முடியும். இதனால் படிப்பது எளிது; எழுத்துக்கள் கூடியது சொல் என்று தெரிந்த பின், மூன்றாவது நாள் முதல் ப--பெள-ப், ட-----டௌ, ட, க-----கௌ, க் என்று எழுத்து வரிசைகளை லாபாக் அரிச்சுவடியைப் பின் பற்றிக் கற்பிக்கலாம். இதுவே சுருக்கு முறை.)
குறிப்புகள் :—

(1) புதிய எழுத்துக்கள் கற்பதில், எப்பொழுது சிரமம் தோன்றினாலும் பழைய எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படிக்கும்படிச் செய்யவும். படிப்பதில் “தவறு” நேர்ந்த உணர்ச்சி பெரிய வர்களுக்குத் தோன்றவே கூடாது. அட்டையில் அ, ஆ முறையில் கோவையாய் வரும் எழுத்துக்கள், வார்த்தையில் ஸ்தானம் மாறி வரும்போது, “தப்பு” ஏற்படக்கூடும். மாணவி தயங்குவது தெரிந்தவுடன் உபாத்தியாயினி, சரியானபடி தானே படித்துக் காட்டிவிடவேண்டும். இதற்குள் மாணவி ப, ட, ச, க, த; ந என்ற எழுத்துக்களை அகரமுதல் ஒள்காரம், மெய்யெழுத்து வரை கோவைகளாகப் படித்திருப்பாள். இப்பொழுது முக்கியமாக வேண்டிய பயிற்சியானது எழுத்துக்களைத் தனி ஸ்தானங்களில் தெரிந்து கொள்வதும், கூட்டி வாசிப்பதும் தான்.

(2) பேச்சுத் தமிழுக்கும் படிப்புத் தமிழுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களால் ஏற்படுகக் கூடும்படியும் இப்பொழுதிருந்தே நீக்க முயலவேண்டும். ஏனெனின், படிப்பதின் பயன் அரிச்சுவடி படிப்பதில்லை; கையெழுத்துப் போடுவதில்லை. எளிய புஸ்தகங்கள், பத்திரிகைகளேனும் படிக்க உதவாத கல்விக்குப் பாடுபட்டுப் பயனில்லை. முதலில், படிக்க ஆரம்பிக்கும்போது புஸ்தகங்களில் வரும் எளிய உருக்களும் பிரயோகங்களும் விளங்காமலிருக்கும். இதற்காகப் புஸ்தகங்களில், முழுவதும் பேச்சுப் பிரயோகங்களையே உபயோகிப்பதென்பது முடியாது; ஏனெனில் பேச்சுத் தமிழ் ஊருக்கூர் வேறுபடும். திருநெல்வேலி ‘வெள்ளாளர்’ நீட்டிப் பேசும் தமிழ் வசனங்கள், பட்டணத்தா

ருக்குச் சட்டென்று விளங்காதன! படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு, 14 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு, புதிய சொற்கள் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. குழந்தைகளுக்கு மொழிப் பயிற்சியுடன் அறிவுப் பயிற்சியும் வளரும்; வயதானவர்கள் ஓரளவு பொது அறிவுள்ளவர்கள். 'அமாவாசை' என்ற சொல்லும், அதன் பொருளும் தெரிந்தவர்களுக்கு, அதன் வரி வடிவுதான் கற்பிக்க வேண்டும்.

சாதாரணமாய், ஒரு பெண் தன் தாய் வீட்டுக்கு ஒரு போஸ்ட் கார்டு எழுதுவதற்கு உபாத்தியாயினியின் உதவியைத் தேடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். 'அமாவசிங்காட்டி அப்பாரு இங்க வந்து என்னெ அழுச்சிகிட்டு போவாங்களான்று எழுதுங்க' என்று அவள் சொல்லக்கூடும். படித்தவர்களும் புஸ்தகத் தமிழில் பேசுவதில்லை. ஆனால் பழக்கத்தால், புஸ்தகங்களில் வரும் சொற்களும், சொற்றொடர்களும் அவர்களுக்கு உடனே விளங்கிவிடும். சாதாரணப் படிப்புள்ளவர்களுக்குச் செய்யுள் பிரயோகங்களும் சங்க காலத் தமிழும் விளங்காமலிருப்பதுபோல்; எழுத்தறியாதவர்களுக்குப் புஸ்தகத் தமிழ்ச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் விளங்குவதில்லை. தாவிவரும் குழந்தையைத் தாய்கை நீட்டிப் பிடிப்பதுபோல், கல்வி கற்போரும், கற்பிப்போரும் ஒரேவித முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். பொது அறிவு எளிய வசன நடையில் எழுதப்பட வேண்டும். பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்குமுள்ள சில முக்கிய வேறுபாடுகளை உபாத்தியாயினி கல்வியின் தொடக்கத்திலேயே, கற்பித்துப் பழக்கமாகச் செய்ய வேண்டும். இவைகளில் முக்கியமாவன பின் வருவன;

என்று	செய்கிறது
வருகிறேன்	அவை
வருகிறோம்	அப்பொழுது
வருகிறீர்களா	இப்பொழுது
செய்தாயிற்று	எப்பொழுது
செய்வீர்களா	புஸ்தகங்கள்
செய்தீர்களா	இவை போன்றன.

எளிய வசனங்கள், பழமொழிகள், பாட்டுகள் மூலமாய் குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டு முறையில் கற்பிப்பது போல், பெரியவர்களுக்கு இந்தப் 'புஸ்தக வழக்குச் சொற்களை'க் கற்பித்து விடலாம். சந்தி சேர்வதில் முக்கியமானது ஒன்றே ஒன்றுதான். அதாவது, ஒரு சொல்லின் கடை எழுத்து மெய்யெழுத்தாகவும், அடுத்த சொல்லின் முதல் எழுத்து உயிரெழுத்தாகவும், இருந்தால், சில வேலைகளில் உயிர் மெய்யைப் பற்றும் என்பதே.

[உ - ம் வருகிறேன் + என்று = வருகிறேனென்று]

எழுத்தறிவோடு, புஸ்தக வழக்கறிவும் சேர்த்துக் கற்பிப்பது தான் பெரியவர் கல்வியில் முக்கியமான பிரசினை. இவற்றுடன், பெரியவர்களுக்கு முக்கியமான பொது அறிவு விளக்கத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டால், பெரியவர் கல்வியின் லக்ஷியம் முற்றுப் பெறும். இதைச் சில உதாரணங்களால் விளக்கிக் காட்டலாம்.

பாடங்கள்—

(1) ப—பா, பா—ப, பி, பீ

குறிப்பு—இந்தப் பயிற்சி எழுத்தறிவு மாத்திரம் தருவது.

(2) ப, பா, பி, பீ என்று பாடுவோம்,

குறிப்பு—எழுத்தறிவுடன் 'என்று' என்ற உச்சரிப்பையும் கற்றுக் கொடுப்பது.

(3) (a) ராம, ரா ம என்று சொன்னால் பாவம் போகுமே.

(b) தீக்காயத்தைக் காற்றுப் படாமல் மூடு.

குறிப்பு—இவை எழுத்தறிவு, புஸ்தக வழக்கறிவு, பொது அறிவு வளர்ச்சி மூன்றுக்கும் பயன்படக் கூடியவை.

உபாத்தியாயினி, புஸ்தகங்களிலிருந்து, பெரியவருக்குச் சாரமாயுள்ள எளிய பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டுவது வீண் பொழுது போக்கல்ல. பெரியவர் கல்விக்கு அதி முக்கியமான புஸ்தக பாஷைப் பயிற்சிக்கு அது பயன்படும். இதற்கு ஏற்ற புஸ்தகங்கள் இல்லாவிடில், உபாத்தியாயினி, படித்துக் காட்டக் கூடிய பகுதிகளைத் தானே எழுதி வைத்துக் கொள்வது நலம்.

எழுத்து வரிகள் முடியும் வரையும், முடிந்தவுடனும் கொடுக்கக்கூடிய பயிற்சிப் பாடங்கள்.

[குறிப்பு—

[ப, ட, ச, க, த, ந] முதல் 6 எழுத்து வரிசைகளாக ஏற்பட்ட தன் காரணங்கள் உபாத்தியாயினிக்குத் தெரிந்திருப்பது நலம். லாபக் முறையன்றி வேறு முறைப்படியும் தமிழ் கற்றுக் கொடுக்கலாம். ஆனால் லாபக் முறையைப் பின்பற்றுவோர், கண்முடித்தனமாகப் பின் பற்றுவதைவிட அந்த முறையின் பண்பைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

(1) ப, ட எழுத எளிதானவை. ப(ா). (ா) எழுதத் தெரிந்த வுடன், ச எழுதுவது கஷ்டமல்ல. ச, க, த, ந, எழுதும் முறையில் ஒன்றோடொன்று இணைப்புள்ளன.

(2) இந்த எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பு மாறுபடுவதில்லை. வார்த்தைகளில், எந்த ஸ்தானத்தில் வந்தாலும், ப் முதல் நெள வரையுள்ள $[13 \times 6 = 78 - 1 (\text{ந்}) = 77]$ எழுத்துக்களும், தனி எழுத்தாகக் கற்பிக்கப்பட்ட முறையிலே உச்சரிக்கப்படுவன. (ந் மாத்திரம், ந் என்றில்லாமல், ந்(த்) என்ற உச்சரிப்புள்ளது. ங, ஞ, ற முதலியன, அயலெழுத்தைத் தழுவி, உச்சரிப்பில் வேறுபடுவன.

படிப்பின் 'இரகசியத்தை' க்கையாள, எளிய வரி வடிவமும், மாறாத ஒலி வடிவமும் உள்ள எழுத்துக்கள் முதலில் கற்பிக்கத் தக்கவை.

பயிற்சிப் பாடங்கள்—

(1) தனி எழுத்துக்கள் (முடிந்தால் தனி அட்டைத் துண்டுகள்)

ப,	பா	—	—	—	—	—	—	—
ட	—	—	—	—	—	—	—	—
ச	—	—	—	—	—	—	—	—
க	—	—	—	—	—	—	—	—
த	—	—	—	—	—	—	—	—
ந	—	—	—	—	—	—	—	—

(2) வார்த்தைகள்.—(அவைகளுக்கேற்ற படங்களுடன் சேர்த்து வைக்கத்தக்கவை. தனி அட்டைத் துண்டுகள், அல்லது காகிதத் துண்டுகளில், படங்கள் வேறு, வார்த்தைகள் வேறாக எழுதப்பட்டிருந்தால், பயிற்சி வினையாட்டுப் போலிருக்கும்)

படங்கள்

சட்டி

பெட்டி

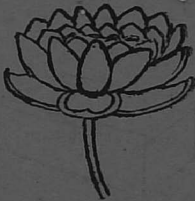
செடி

சப்பு

15

கை

கத்தி

(இன்னும் இவை போன்றன.)

வசனங்கள்—

பாட்டுப் பாடு.

நாட்டுப் பாட்டுப் பாடு.

செடி நடு.

சீப்புத் தா.

கசகசா, தா.

காபி கொடு.

கடைக்குப் போ.

(புள் தகங்களில் உள்ளனவும், மற்றும் இவை போன்றன.)

பாட்டுப் பயிற்சி

நாட்டுப் பாட்டுப் பாடப்பா	(பாடம்மா)
போட்டி போட்டுப் பாடப்பா	(,,)
தேசப் பாட்டுப் பாடப்பா	(,,)
பாடிப் பூசை போடப்பா	(,,)

க }
ப } , பா, பி, பீ என்று பாடுவோம்
ச }

பு, பூ, பெ, பே, என்று பாடுவோம்,
பொ, போ, பை, பௌ, ப் என்று பாடுவோம்
ப, பா, பி, பீ, பு, பூ, பெ, பே, பொ, போ,
பை, பௌ, ப் என்று பாடுவோம்.

லாபக் முறைப்படி 6 பாடங்கள் கற்பித்தவுடன் கீழ்வரும்
பாட்டை வாசிக்கக் கற்பித்து இசையுடன் சொல்லிக்
கொடுக்கலாம்.

பாட்டு

நாட்டுப் பாட்டுப் பாடப்பா
போட்டி போட்டுப் பாடப்பா
தேசப் பாட்டுப் பாடப்பா
பாடிப் பூசை போடப்பா.

தாளம் :—சதுரஸ்ர ஏகம்.

பா பா | பாதப | மகமப | மா ;
1 1 2 1 1

நாட்டுப் பாட்டுப் பாடப் பா.

ரி மகரி | ஸநிதநி | ஸமகரி | ஸா ;
1 1 1 2 1 2 1 1 1 2

போட்டி போட்டுப் பாடப் பா.

ஸா கா | ஸா கா | மபமக | ரீ ;
 2 2 1 1 2 2

தே சப் பாட்டுப் பா-டப் பா.

பா பா | காஸா—ரீஸநி | ஸா ;
 || 2 2 2

பா டிப் பூ சை போடப் பா.

லாபக் முறையை அனுசரித்து எழுத்துக்களை இசையுடன் கற்பிக்கும் முறை:—

தாளம்:—ஏகம் (திசீரம்)

ஸகரி | கமக | ரிமக | ஸாஸ | ஸா, | ; ,

ப-பா- பி-பீ- என்-று பா ஓ வோம்—

ஸகரி | கமக | ரிமக | ரீரி | ரீ, | ; , |

பு-பூ- பெ-பே- என்று பாஓ வோம் ..

ஸகரி | கமக | ரிமக | ஸா, | ரிமக | ஸாஸ |

பொ-போ பை- - பெள- ப்- - என்று பாஓ

ஸா, | ; , |

வோம் - - -

மாம | கா க | ரீரி | ரீ |

ஆண்க ளெல்லாம் பாஓ வோம்

பாம | கரீ | ரீரி | ரீ, |

பெண்க ளெல்லாம் பாஓ வோம்.

ஸ ரிக | , மக | ரீஸ | ரிகா | ஸா, | ; , |

எல் லோ - ரும் பாஓ வோ - மே

குறிப்பு:—ரி க ம }
 2 2 1 }
 * க }
 1 }

சொற்களையும், வசனங்களையும் படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக் கொடுப்பதில் நேரம் செலவழியத்தான் செய்யும். அரிச்சுவடி தெரிந்துகொள்ளுவதற்குமுன், முழு வாக்கியங்களைப் படிக்கக் கற்றுக்கொடுப்பதால் பயனில்லை என்று நினைப்பது தவறு. மூன்று வாரங்களில் எழுத்துக்களை மட்டும் கற்றுக்கொடுத்து விடலாம்; பிறகு எழுத்துக் கூட்டிப் படிப்பது தானாகவே கற்றுக் கொள்ளக்கூடியது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். படிக்கத் தெரிந்தவர் பலர் மத்தியில், புஸ்தகங்கள் பத்திரிகைகள் மலிந்த இடத்தில் எழுத்தறியாதவன் ஒருவன் தனித்திருந்தால், அவன் எழுத்துக்களை மட்டும் அதற்கென்று ஏற்பட்ட உபாத்தியாயரிடம் கற்றுக்கொண்டு, பிறகு தன் சொந்த முயற்சியாலும், சூழ்நிலையின் உதவியாலும், எழுதப்படிக்கத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் இவ்வித நிலைமை ஏற்படுவதே அபூர்வம்.

எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும்போதே, எளிய வசனங்களை எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொடுப்பது தான், நம் முயற்சி வீணாகாமல் தடுக்கும். பொது ஜனங்கள் கேள்வியாலும், அனுபவத்தாலும் அறிவு முதிர்ந்தவர் எழுத்தறிவு பெற்றவுடன் படிக்கத் தக்க நல்ல புஸ்தகங்கள் இல்லாமலிருப்பது நம் நாட்டில் பெரும் குறையாகும். அச்சேறிய புஸ்தகங்கள் இல்லாவிடினும், உபாத்தியாயினி எழுதிக்கொடுக்கும் அட்டைகள், நோட் புஸ்தகங்களாவது முதற் படிப்புக்குப் பயன் படத்தக்கன வாயிருக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில், சிறுவருக்குப் பாடங்களாக வழங்கும் புஸ்தகங்கள் பெரியவர் படிப்புக்கு ஏற்றவை இல்லை. பெரும்பாலும் அவை மொழிப் பயிற்சியை முக்கியமாக கொண்டு யானைப் பாடத்தில், வேழம், கரி, கஜம், களிநு என்ற பிரதி பதங்களைப் புகுத்தும் நோக்கம் கொண்டவை; பொருள் விளக்கத்தில் குறுகிய நோக்கம் கொண்டவை. விரிந்த பொருள் அடக்கமும், எளிய நடையும் கூடிய புஸ்தகங்களை பெரியவர் படித்து ரவிக்கக் கூடியவை. இப்பொழுதுள்ள புஸ்தகங்களில் விக்கிரமாதித்தன் கதை, மயில் ராவணன் கதை போன்ற சில வற்றைப் பெரியவர்கள் சாரமாய்க் கேட்பதுண்டு. எந்தப் புஸ்தகத்தைப் பிறர் படிக்கத் தாம் கேட்பதற்கு அவர்களுக்கு ஆவலிருக்கிறதோ, அந்தப் புஸ்தகமே அவர்கள் தாங்களே திரும்பப்

படிப்பதற்கும் ஏற்றது. அவ்வகைப் புஸ்தகங்கள் மலியச் செய்ய வேண்டும்.

லாபக் முறையில், பன்னிரண்டு வரி கற்றுக்கொண்ட உடனேயே, பலவகை வசனங்களையும், பாடல்களையும் கற்றுக் கொடுக்கலாம். தனிப் பாடல்கள் எளிதில் மனப்பாடம் செய்யத் தக்கவை. தெரிந்த பாடல்களைப் படிப்பதில் உற்சாகமும் சந்துஷ்டியும் ஏற்படும். பின்வரும் பாடல் லாபக் முறைப்படி, கடைசிப் பத்து வரி எழுத்துக்கள் இன்னும் கற்றுக்கொள்ளாதவர், அ, ஆ, தெரியாதவர் படிக்கக்கூடியது; அமைப்பு, “நிலா, நிலா, வா, வா” என்பது போன்று குழந்தைப் பாட்டாயில்லாமல், பெரியவர் பாடத்தக்கது.

“கிருபை செய்குவாய்—தேவாதி தேவா—
கெடுவது விருப்பமெல்லாம்—
படுவது துயரமெல்லாம்—
விடுதலை யாக நீயே
சுடுதியில் வந்து காவாய்—
கிருபை செய்குவாய்—”

‘சாந்துப் பொட்டடி நீ எனக்கு—நல்ல
சவ்வாதுப் பொட்டடி நான் உனக்கு
சாந்துப் பொட்டுக்கும் சவ்வாதுப் பொட்டுக்கும்
சண்டையுண்டோ முத்துவீராயி—’

என்ற நாடோடிப் பாடலில் அடியிற் கோடிட்ட பதங்கள் தவிர மற்றவை லாபக் சுவடியைப் பாதி கற்றவர் எழுத்தறிந்து படிக்கக் கூடியவை.

எழுதிப் பழகுவதும் பெரியவர் படிப்புக்கு அதிமுக்கியமான சாதனம். எழுதுவதால், எழுத்துக்களின் கோவையாக வார்த்தையும் பொருளும் அமைவது விளங்கும். ஏற்கெனவே,

எழுதப்பட்ட வசனங்களைப் படிப்பதால், எழுத்துக்களை சேர்த்துப் படிக்கும் திறமை ஏற்படும். எழுத்துக்களை இனம் அறிவதும் எழுதுவதும், படிப்பின் முதற்படி; எழுத்துகள் சேர்ந்த சொல்லைப் படிப்பதும், அந்த வார்த்தையைத் தானாக எழுதுவதும், முதற் படியைச் சேர்ந்தவைதாம்.

“என் பெயர் முருகன்; ஊர் மாயவரம்” என்பதை எழுதவும் படிக்கவும் தெரிந்தவன், இம்மாதிரியான வசனங்களை எழுதவும் படிக்கவும் பயிற்சி பெற்றால், “தெம்மடங்கிய சேணில வேந்தன்” என்ற பொருள் விளங்காத (பொருள் விளங்க வேண்டாத) வசனத்தையும் படிக்கும் திறமை பெறுவான். படிக்கும் திறமையை மூன்று விதத் திறமைகளாகப் பிரிக்கலாம். இதில் கீழ்ப்பட்டது எழுத்தைக் கூட்டி உச்சரிக்கத் தெரிவது. அடுத்தபடி வசனங்களைப் படிக்கத் தெரிவது. மூன்றாவது தாய் பாஷையில் எழுதப்பட்ட ஏதையும் தடங்கலின்றிப் படிக்கும் திறமை. முதல் திறமைக்கும், இரண்டாவது திறமைக்கும் உள்ள வித்தியாசம், சூழ்நடையின் தளர்நடைக்கும், யோசனையின்றிக் கைப்பிடியின்றி உடல் பாரத்தைச் சமாளித்து நடைபயிலும் சாதாரண நடைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் போன்றது. மூன்றாவது திறமை, ஓட்டத்துக்கு ஒப்பானது; தானாகவே ஏற்படும். ஆனால் நடக்கத் தெரியாது தடுமாறுவார் கதி போன்றது தான், படிக்கக் கற்பாடல் எழுத்துக்கூட்டும் திறமை. படிப்பது கண்ணால் மட்டுமல்ல; கண்வீச்சும் மனத்தின் கிரகிக்கும் சக்தியும் ஒன்றுபடுவதே படிப்பு. இவ்விதப் படிப்பில் பயிற்சி ஏற்பட்டால் தான் பெரியவர் கல்வி பயன் தருவதாகும்.

கிராமத்தில் வாழும் ஜனங்கள் இவ்விதப் பயிற்சி பெற என்ன சாதனங்கள் இருக்கின்றன? பெரியவர் கல்வியில் ஆர்வமுள்ளவர் ஒருவர், கிராமங்களில் உள்ள மரங்கள் மேல் அவைகளின் பெயர்களை எழுதித் தொங்கவிடலாமென்றும், ஒவ்வொரு குடிசைக்கும் ஒரு பெயர் வைத்து, அந்தப் பெயரை எழுதித் தொங்க விடலாமென்றும், யோசனை கூறினார். இந்த உபாயத்தைக் கையாண்டால், சஷ்டப்பட்டு எழுத்தறிந்தவர், ‘மாமரம், தென்னைமரம், அரளிச்செடி, கோகுலம்’ முதலிய வார்த்தைகளை

அடிக்கடிப் பார்த்துப் படிக்கும் சத்தர்ப்பங்களைப் பெறுவார்கள் ! இப்பொழுது சர்க்கார் கையாள நினைக்கும் முறை, ஒவ்வொரு சிரமப் பள்ளிக்கூடத்தையும் பெரியவர் கல்விப் பள்ளியாகவும் மாலை வேளைகளில் பயன்படச் செய்வதே. பொருள் சிறந்து, நடை மலிந்த புஸ்தகங்களைப் பெருக்குவதையும் சர்க்கார் குறிக் கோளாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் பொது ஜனங்களின் ஆர்வத்தாலும், ஆதரவாலுமே, இந்த இலக்கியம் நிறைவேறக் கூடியது. பெரியவர் பள்ளிகளில், கதை, காலக்ஷேபம் முதலியவை, படிப்பையும் அறிவையும் வளர்க்க ஏற்றவையாயிருக்க வேண்டும். ஒரு தரம் படித்துக் காட்டப்பட்ட கதையைத் திரும்பவும் படிப்பது எளிது. ஆனால் கதை பல முறை படிக்கத் தக்க சாரமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். கட்டுரைகளும், எளிய நடையில், விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி மாத்திரம் பெற்றவர்களுக்கு, ஒரு விஷயத்தைச் சுருங்கச் சொல்வதைக் காட்டிலும், விளங்க விரிவாகக் கூறுவதே ஏற்ற முறையாகும். “கடுகைத் துளைத்துக் கடலைப் புகுத்திய” திருக்குறள் சங்கப் புலவரிடை அரங்கேற்றப் பெற்றது. பெண்டிருக்காகப் புகழேந்தி எழுதிய “அல்லியரசாணி மாலை”யின் பரந்த போக்கே, பொது ஜனங்களுக்கேற்றது.

ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாகவும் பல முறையும், பேச்சுத் தமிழை ஒட்டிய பிழையற்ற தமிழில் நடையழகுடன் எடுத்துக் காட்டி விளங்க வைக்கும் புஸ்தகங்களே, ஆரம்பக் கல்வி பெற்ற பெரியவர் படிப்புக்கு உகந்தவை.

இவ் வகையான புஸ்தகங்கள் கிடையாத தருணத்தில் உபாத்தியாயினி கையாளக் கூடிய சிறந்த உபாயம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, படிப்பவர்களையே, கதையோ கட்டுரையோ கோவையாகப் பேசும்படிச் செய்து, அந்த வசனங்களையே அவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுப்பது; அல்லது அவர்களையே எழுதச் செய்வது.

பேச்சு விரிவாக உள்ளது; அதன் ஒரு பகுதியையே எழுதக் கூடும்; எனினும் சுருக்கிக் கூறுவதை முக்கியமாகக் கொள்ளாமல், பல விஷயங்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளைப் படிக்கும் ஜனங்களே எழுதச் செய்து, அல்லது அவற்றை அவர்களுக்கு எழுதிக்

கொடுத்துக் கையெழுத்துப் புத்தகங்கள் உண்டாக்குவது ஒரு நல்ல முறை ; இதனால் ஜனங்களின் கல்வியும் அறிவும் வளரும்.

“கோபம் பொல்லாதது; கோபத்துக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது; கோபத்தால் பகைவரும்; பகையால் கெடுதல் வரும். பூமியைப் போல் பொறுப்பையுடன் நாம் இருக்க வேண்டும்.

இது அரிச்சுவடியில் பாதியே கற்றுக் கொண்ட ஒரு வெற்றிலைக்காரி சொன்ன கட்டுரை வள்ளுவர், ஏசுநாதர் சொன்ன சொல் இருக்க இது பிரசுரிக்கத் தக்கதில்லை; எனினும், அவள் மட்டில், காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு ஆவது போல், இந்த வசனங்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவை; அவளுடைய படிப்பையும் மனப் பண்பாட்டையும் சீர்திருத்தத் தக்கவை.

கையெழுத்தாலாகிய செய்தித் தாளையும், பெரியவர் பள்ளிகளில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். எழுத்து வாசனை எங்கும் பரிமளிக்கச் செய்து கலைமகளைப் பூசிக்கும் பணியில் ஈடுபடுவோர், புகழேந்தியை முன் மாதிரியாகக் கொள்ள வேண்டும். தாமும் ஆசிரியராகிப் பிறரையும் ஆசிரியராக்கப் பார்க்க வேண்டும்.

“கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும்

களிப்பளிக்கும் களிப்பாய்

காணார்க்கும் கண்டவர்க்கும்

கண்ணளிக்கும் கண்ணாய்”.

எங்கும் நிறைந்த தொன்றின் அருளால் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டவர் ஒற்றுமையுணர்ச்சியும், அறிவும் அருபவமும் வளரப் பெற்று நற்பயனடைவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கூனி செய்த வேலை

பள்ளிகளுக்கேற்ற ஒரு சிறு நாடகம்

தேவலோகம்.—(இருவர் ஜாலரா தட்டிக்கொண்டு, எதிராக வருகின்றனர்.)

தும்புரு.—ஓ, நாரதரே, எங்கிருந்து வருகிறீர்.

நாரதர்.—(ஜாலரா தட்டிப் பாடுகிறார்)

(ரகுபதி ராகவ ராஜ ராம்

பதீத பாவன வீதா ராம்)

து.—என்ன, பாடுகிறீர்? நான் கேட்டதுக்கு பதிலில்லை?

நா.—நான் பூமியில் அயோத்தியில் இருந்து வருகிறேன். அங்கே ராமனும், வீரமையும் இருக்கிறார்கள். ராமனின் தந்தை தசரத மகராசன் நாளைக்கு ராமனுக்கு முடி சூட்டுவதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்.

து.—அப்படியானால் நாமும் அயோத்திக்குப் போகலாமா? அந்த விழாவைப் பார்க்கலாம்.

நா.—வேண்டாம். ராமன் முடிசூடும் விழா நாளை நடக்காது. அதைக் கூனியும், கைகேயி ராணியும் தடுப்பார்கள்.

து.—ஏன்?

நா.—கூனி பொறாமைக் குணம் உடையவள். அவள் கைகேயியைத் தூண்டுவாள். கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்கு 14 வருஷம் அனுப்புவாள்; தன் மகன் பரதன் ஆள வேண்டுமென்று சொல்வாள்.

து.—அவள் சொன்னால் நடக்குமா? இராமன் தானே மூத்த மகன்?

நா.—அதனாலென்ன? கைகேயிக்கு தசரதன் இரண்டு வரம் கொடுப்பதாக, வாக்குக் கொடுத்திருந்தார். கைகேயி அந்த வரங்களைக் கேட்பாள்.

து.—இதை தடுப்பார் இல்லையா?

நா.—இராமன் உயர்ந்த பூணம் உடையவன். இராமனுக்கு இராச்சியம் பெரிதில்லை. தகப்பன் சொல்லிக் காப்பாற்ற இராமன் சந்தோஷமாய்க் காட்டுக்குப் போவான். வீதையும் கூடப் போவான். லக்ஷுமணனும் அவர்களுக்குத் துணை போவான். இதனால் கடைசியில் நன்மையே வரும். வெகு தூரம் தெற்கே போய் இராமன் கொடிய ராக்ஷஸர்களை யெல்லாம் கொல்ல நேரும். வீதையின் புகழும், இராம லக்ஷுமணரின் பெருமையும் உலகமெங்கும் பரவும். பதினான்கு வருஷம் கழித்து, இராமரும் வீதையும் திரும்பி வந்தபின் இராம ராச்சியம் நடக்கும்.

து.—இப்பொழுது அதோ வருகிறாளே, அவளா, கூனி?

நா.—ஆம், நடப்பதை யெல்லாம் பார்க்கலாம்.

(ஒருபுறம் சிலர் சந்தோஷமாகப் பாடி ஆரவாரித்துக் கொண்டு, கொடிகளையும் பூமலைகளையும் கொண்டு போகிறார்கள். கூனி மற்றப்புறம் கடுகடுத்து நிற்கிறாள்.)

ஜனங்கள்—

ஜே, ஜே, ராமருக்கு ஜே
சீதா ராமருக்கு ஜே
வில்லை ஒடித்தவன் ஜே
வீரரில் வீரன் ஜே
நானே ராமன் நமது ராஜா ஜே
அயோத்திக்கு ஜே.

கூனி.—ஏன் இப்படி கோஷிக்கிறீர்கள்?

ஒருவர்.—நானே ராமனுக்கு முடிசூட்டல்—ஊரெங்கும் அலங்காரம் செய்ய வேண்டும். (பாட்டு)

கூனி.—நானைக்கா ராமனுக்கு முடி சூட்டல்! என் எஜமானி மகன் பரதனுக்கு ஏன் முடிசூட்டக்கூடாது. கைகேயியிடம் போய் இதைச் சொல்ல வேண்டும். (பாடுகிறாள்)

கிட்டுமோ ராம ராச்சிபம்

அத்தனை லகுவாக

விட்டேனே நானெருத்தி

வில்லங்கம் செய்யேனே.

(கிட்டுமோ)

காட்சி 3

(கைகேயி மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருக்கிறாள். கூனி பரபரப்பாய் வருதல்).

கூனி.—ராணி, கைகேயி, என்னம்மா, கேட்டாயா இந்தச் சேதியை.

கைகேயி.—என்ன சேதி?

கூனி.—மகராசா நானைக்கு ராமனுக்கு முடிசூட்டப் போகிறாராம். ஊரெல்லாம் அலங்காரம் செய்கிறார்கள்.

கைகேயி.—அப்படியா? சந்தோஷம். நல்ல செய்தி சொன்ன தற்காக இதை வாங்கிக் கொள் (கூனிக்கு ஒரு சால்வையோ, பொன் சங்கிலியோ கொடுக்கிறாள்).

கூனி.—(எரிச்சலுடன் அதைக்கழே ஏறிந்துவிட்டு) ஐயோ, இப்படி அசட்டுத் தனமாய் யாராவது பேசுவார்களா? ராமனுக்கு முடிசூட்டப் போவதைக் கேட்டு, நீ ஏன் சந்தோஷப்படுகிறாய்? உன் மகன் பரதன் அல்லவா? ராமன் தாய் கௌசலை அல்லவா? ராமன் ராஜா ஆன உடன் கௌசலை கர்வம் கொண்டு கொட்டம் அடிப்பான். நாம் அவளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும். வேண்டாம்—வேண்டாம்—கைகேயி—என் பொண்ணே, கண்ணே நீ புத்திசாலியாயிரு. தசரதர் உனக்கு 2 வரம் கொடுப்பதாக முன்னே சொல்லி

யிருக்கிறார். அந்த வரங்களைக் கேள். பரதனுக்கு முடி சூட்டப் பண்ணு. ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பு.

(பாட்டுகள்—கைகேயி கூட. சம்வாதம்—4 அடிகள்—இராம நாடகத்திலிருந்து)

கைகேயி.—சரி, இதுவே நல்ல உபாயம். ராஜா வருமுன் நான் கோபமும் அழகையுமாய் இருக்கிறேன். அவர் என்னைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்ப்பார். அப்பொழுது அந்தப் பழைய இரண்டு வரங்களும் வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். அவர் ஒத்துக் கொள்வார்.

கூனி.—ஆமாம். முதலில் அவரை ஒத்துக்கொள்ளச் செய். பிறகு அந்த வரங்களைக் கேள். கட்டாயமாய் இராமனை 14 வருஷம் காட்டுக்கு அனுப்பி விடு. இராமன் இருந்தால் பரதன் முடிசூட்டிக் கொள்ள மாட்டான். ராமன் காட்டுக்குப் போவது முக்கியம்.

கைகேயி.—சரி. நீ போ. ராஜா வருவார் இப்போது. எக்காளச் சத்தம் கேட்கிறது. என் சாமர்த்தியத்தைப் பார் (தலையிலுள்ள பூக்களை வீசி எறிந்து, நகைகளை எறிந்து, அழப் பார்க்கிறாள்).

கூனி.—என் கண்ணே. உனக்கு ஜயம் கிடைக்கட்டும்.

“கிட்டுமோ ராம ராச்சியம்” [பாடிக்கொண்டே போகிறாள்.]

இடை நேரம்.

காட்சி 4

[ராமர், லக்ஷுமணர் வீணை மரவரி உடுத்து காட்டுக்குச் செல்வது. ஜனங்கள், சமந்திரர்—வசிஷ்டர் கூட வருவது.]

ராமர்.—ஜனங்களே, நில்லுங்கள் வருத்தப்படாதேயுங்கள் காட்டுக்குப் போவதில் எனக்கு வருத்தமில்லை. சீதாதேவி என்னுடன் சந்தோஷமாக வருகிறாள். லக்ஷுமணனும்

அப்படியே. நீங்கள் மட்டும் வருந்தாதிருந்தால், எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை. கடமையே முக்கியம். நான் போய் வருகிறேன். (அவர்கள் செல்தல், ஜனங்கள் வருந்தித் திரும்பல்).

பாட்டு

“ ராமனைக் காண்பதெப்போ—
பரந்தாமனைக் காண்பதெப்போ ”

காட்சி 5

நாரதரும் தும்புருவும்.

தும்புரு.—உமக்கு முக்காலமும் தெரியுமென்பது உண்மை. நீர் சொன்னபடியே நடந்தது. இனி என்ன?

நாரதர்.—அப்பொழுதே சொன்னேனே. காட்டில், இராவணன் சீதையை இலங்கைக்கு எடுத்துச் செல்வான். சீதையின் தீரமும் கற்பும், உலகமெங்கும் பிரகாசிக்கும், இராம, இராவண யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்கள் மடிவார்கள். இராமர் வீதையுடன் வந்து அயோத்தியில் இராம ராச்சியம் நாட்டு வார். உலகமெங்கும், ராமர், வீதை கதையும் புகழும் பரவும். அவர்கள் நடந்த இடமெல்லாம் புண்ணிய பூமி யாகும். எத்தனை ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பின்னும் இராமனைப் பற்றியும் வீதையைப் பற்றியும் பாடுவார்கள். இதுதான் கூனி செய்த வேலை. (பாடுகிறார்)

ரகுபதி ராகவ

ராம ராம ஜய

ராம ராம ஜய வீதாராம்.

